

τιωτικῶν τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς ψηφίσεως τῶν πι-
στώσεων ἀπεφάνθη κατηγορηματικώτερον εἶπεν ὅτι σκο-
πὸς τῆς ἐκστρατείας εἶναι νὰ παύσῃ ἡ Αἴγυπτος οὕσα
δύναμις στρατιωτικῆ. Καὶ οἱ **Καιροὶ** τοῦ Λονδίνου, κα-
τηγορηματικώτερον καὶ τοῦ Γλάδστωνος καὶ τοῦ Τσίλ-
δερς, ἀπεφάνθησαν ὑπὲρ τῆς Ἀγγλικῆς Προστασίας ἐπὶ
τῆς Αἰγύπτου. Ἡ Αἴγυπτος πρέπει νὰ γίνῃ ἡ Βουλγα-
ρία τῆς Ἀγγλίας. Οἱ φίλοι τίτλοι τῶν κυριαρχικῶν δι-
καιωμάτων τοῦ Σουλτάνου θὰ φυλαχθῶσι καὶ πάλιν·
ἀλλὰ οἱ τίτλοι αὐτοὶ θὰ ἔχωσι τὴν δυνάμιν, ὅσην ἔλ-
ξιν ἔχει ὁ τίτλος τοῦ κόμητος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Δε-
Κάστρου καὶ ὁ τοῦ πρίγκιπος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀθε-
ρινοπούλου. Ἡ Ἀγγλία θὰ ἐξαγοράσῃ διὰ τοῦ αἵματος
αὐτῆς τὴν ἀληθῆ ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου κυριαρχίαν.

Καλιδῶν

Τὴν προσεχῆ Παρασκευὴν δημοσιεύ-
μεν τὸν διαβόητον

ΑΡΑΜΠΗ

ΤΟΥ ΣΟΥΡΗ.

ΟΙ ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΙΣ ΕΠΙΣΤΑΤΑΙ

παρακαλοῦνται νὰ ἐνθυμηθῶσι τοὺς λογαρια-
σμοὺς των μὲ τὸ «**Μὴ Χάνεσαι**».

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΘΕΣΑΙ

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΝΥΞ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ.

(Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου νέου νεονύμφου).

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Κάμνει κανεὶς ὅ,τι εἰμπορεῖ εἰς αὐτὰς τὰς στιγμὰς·
δὲν εὖρον καλλίτερον τι νὰ εἰπῶ καὶ ὅμως προσεπάθησα
νὰ εὖρω.

Ἀπάντησις καρμιά, καὶ ὅμως ἦτον ἐξυπνος. Ὁμολο-
γῶ ὅτι ἡ ἀμηχανία μου ἐδιπλασιάσθη. Εἶχα φαντασθῆ-
—σας τὸ λέγω μεταξύ μας—περισσότεραν ἐμπιστοσύ-
νην, εἶχα φαντασθῆ ὅτι ἡ πρώτη ἐκείνη στιγμή θὰ ἦτο
στιγμὴ διαχύσεως πλήρης αἰδοῦς καὶ φόβου, εἶνε ἀληθές,
ἀλλὰ τέλος πάντων ἐνόμιζον ἀναπόφευκτον τὴν διάχυ-
σιν ταύτην, καὶ τὴν εὐρισκόμην ἡπατημένους· ἡ σιγὴ
ἐκείνη μ' ἐπάγωνε.

— Τί βαρεῖά σου κοιμάσαι, Κατίνα μου; Καὶ ὅμως
ἔχω τόσα πράγματα νὰ σοῦ εἰπῶ, δὲν θέλεις νὰ μιλή-
σομε λιγάκι;

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Ὡς τώρα ἐγνωρίζομεν ὅτι ἀδικημένοι εἶναι οἱ κκυπού-
ρηδες, οἱ εὐνοῦχοι, οἱ ἀνάπηροι, καὶ μερικοὶ ἀξιωματικοὶ
οὔτινες εἰς τοὺς δεῖνα προβιβασμοὺς δὲν συμπεριελήφθη-
σαν. Ἀλλ' ἐπιστεῦτε ὅτι εἰς τοὺς ἀδικημένους θὰ κα-
τετάσσοντο καὶ οἱ εἰς Χίον κατὰ τὸν σεισμόν μεταβάν-
τες ἱατροὶ καὶ μὴ παρασημοφορηθέντες ἀκόμα;

Ἐγνωρίζομεν ὅτι τὰ παράσημα ζητοῦνται διὰ μυρίων
ἐξευτελισμῶν μυστικὰ παρὰ τῶν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ἰσχυόν-
των· ἀλλὰ δὲν ἐγνωρίζομεν ὅτι θὰ προοδεύσωμεν τόσον,
ὥστε νὰ ζητηθοῦν καὶ φανερά. Ἴδου λοιπὸν ὅτι αὐτοὶ
οἱ εἰς Χίον μεταβάντες φαρμακοποιοὶ καὶ ἱατροὶ καὶ και-
λιοδέται ἐνεργοῦν—φανερά πλέον—διὰ τοῦ ἀντιπροσώ-
που των Καμπούρογλου καὶ μὲ πείσμα συριανοῦ ὄνου νὰ
τοὺς δοθῇ καὶ καλὰ καὶ σώναι, νὰ τοὺς δοθῇ παράσημα.

Καὶ τώρα μάλιστα τοῦ ἔτυχε νὰ παρασημοφορηθῇ ἓνας
ἱατρός, ὅστις εἶχε μεταβῆ καὶ αὐτὸς εἰς Χίον, ἤρχισαν
νὰ κτυποῦν τὰ πόδια του καὶ νὰ κλαίουν καὶ νὰ φωνά-
ζουν ὅτι θέλουν καὶ αὐτοὶ. Ἀλλ' ἐλησμόνησαν ὅτι ὁ κ.
Ἀναστασιάδης δὲν ἐπαρασημοφορήθη οὔτε διὰ τὴν Χίον,
οὔτε διὰ τὸν σεισμόν τῆς, οὔτε διὰ τὴν μαστίχην, οὔτε
διὰ τὰ λειμονάκια τῆς, ἀλλ' ἀπλούστατα... διότι
εἶναι Γορτύνιος καὶ πολιτικός ἀντίπαλος τοῦ κ. Δηλε-
γιάννη καὶ θερμὸς τρικουπικός καὶ κάποτε ἐρμηνεύων
τὸν Δάντην διὰ τρικουπικῶν σχολίων. Μπορεῖτε νὰ γίνητε
Γορτύνιοι, κύριε Μαγγίνα καὶ οἱ ἄλλοι Κκακκτηταὶ τοῦ
σεισμοῦ τῆς Χίου;

Ἄς προστεθῇ εἰς τὰς ἄλλας τάξεις τῶν παρασῆμων
ἃς ἀπηρημιῆσαμεν ἐν τινι τῶν τελευταίων φύλλων, καὶ τὸ
παράσημον τοῦ σεισμοῦ.

Καὶ ταῦτα λέγων ἤγγισα τὸν ὤμὸν τῆς διὰ τοῦ ἄκρου
τοῦ δακτύλου μου καὶ τὴν εἶδον αἰφνης ῥιγοῦσαν.

— Μήπως πρέπει νὰ σὲ φιλήσω διὰ νὰ ἐξυπνήσης ἐν-
τελῶς;

Δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ μειδιάσῃ καὶ εἶδον ὅτι ἠρυθρία.

— Ὡ! μὴ φοβεῖσαι, ψυχὴ μου, θὰ φιλήσω μόνον τὴν
ἄκραν τοῦ δακτύλου σου σιγὰ, σιγὰ, ἔτσι· καὶ βλέπων
ὅτι δὲν ἀνθίστατο ἐκάθησα ἐπὶ τῆς κλίνης.—Ἐξέβαλεν
ἐλαφρὰν φωνήν· εἶχα καθῆσαι ἐπὶ τοῦ ποδός τῆς, ὅστις
ἐπλανᾶτο ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμα.

— Ἀρσέ με νὰ κοιμηθῶ, εἶπεν ἰκετευτικῶς, εἶμαι
παραπολὺ κουρασμένη.

— Ἄμ' ἐγώ! δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ ἀπὸ τὴν νύστα.
Κύτταξε· φορῶ τὸ φράκο μου ἀκόμη, καὶ δὲν εὐρίσκαω
οὔτε ἓνα προσκέφαλο ν' ἀκουμπήσω τὸ κεφάλι μου, οὔτε
ἓνα... ἐκτὸς τούτου ἐδῶ.—Ἐκράτουν τὴν χεῖρά τῆς
εἰς τὰς ἰδικὰς μου καὶ τὴν ἐσφιγγον ἐνῶ τὴν ἐφίλουν—
θὰ λυπηθῆς ἂν δανείσης εἰς τὸν σύζυγόν σας, αὐτὸ τὸ
προσκέφαλον; Λέγε μου, θ' ἀρνηθῆς νὰ μοῦ παραχωρή-
σης μιὰ σταλιά τόπο; δὲν θὰ σ' ἐνοχλήσω, μὴ σὲ μέλη!
Μοὶ ἐφάνη ὅτι εἶδον μειδιάμα τι ἐπανθοῦν ἐπὶ τῶν χει-
λέων τῆς, καὶ ἀνυπομονῶν νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὴν δυσχερῆ
θέσιν μου, ἐσηκώθην εἰς μίαν στιγμήν, καὶ ἀθροῦσως,
ἐνῶ συνδιελεγόμην, ἐξεδύθην. Ἀφ' οὗ ἐξεδύθην δὲν μοῦ
ἔμενε παρὰ νὰ πλαγιάσω· ἀνεγείρας λοιπὸν τὸ ἐφάπλωμα